

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Гж 57/05
02.11.2005. година
Београд

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Владимира Тамаша, председника већа, Неде Антонић и Љубице Милутиновић, чланова већа, у правној ствари тужиоца "АА", кога заступа АБ, адвокат, против тужених ББ и ВВ, кога заступа БВ, адвокат, ради накнаде штете, вредност спора 68.444,00 динара, одлучујући о жалбама тужених изјављеним на пресуду Окружног суда у Суботици П. 2/03 од 26. октобра 2004. године, у седници већа одржаној 2. новембра 2005. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

УКИДА СЕ пресуда Окружног суда у Суботици П. 2/03 од 26. октобра 2004. године и предмет враћа првостепеном суду на поновно суђење.

О б р а з л о ж е њ е

Ожалбеном пресудом, ставом првим изреке одлучено је да се усваја тужени захтев и обавезују тужени ББ и ВВ да тужиоцу Савезу организација композитора Југославије из Београда исплате солидарно износ од 68.444,00 динара са припадајућом законском затезном каматом и то на износ од 26.000,00 динара почев од 29.1.2001. године, на износ од 25.500,00 динара почев од 31.1.2002. године, а на износ од 16.944,00 динара почев од 14.10.2002. године до коначне исплате, све то у року од 15 дана под претњом извршења, ставом другим изреке исте пресуде обавезују се тужени да тужиоцу солидарно исплате трошкове парничног поступка у износу од 40.700,00 динара у року од 15 дана под претњом извршења.

Против првостепене пресуде благовремено су изјавили жалбе тужени побијајући исту из свих законских разлога, образлажући као у жалбама.

Испитујући првостепену пресуду у смислу члана 365. Закона о парничном поступку другостепени суд налази да су жалбе основане.

Ожалбена пресуда захваћена је битном повредом одредаба парничног поступка из члана 354. став 2. тачка 14. Закона о парничном поступку обзиром да разлози о одлучним чињеницама на којима се пресуда заснива су нејасни и неразумљиви, у појединим деловима противречни а због којих недостатака се не може испитати.

Уједно, побијана пресуда заснована је на погрешној примени материјалног права због чега је чињенично стање остало непотпуно и неправилно утврђено.

Наиме, нижестепени суд утврђује да су тужени у периоду од 1.11.1999. године до 31.8.2002. године неовлашћено без закљученог уговора о плаћању накнаде са тужиоцем, јавним извођењем музичких дела живом музиком у угоститељском објекту и то тужени ББ као власник "ГГ" а тужени ВВ као купац објекта у коме своју делатност обавља "ГГ" а чији је власник првотужени ББ тужиоцу нанели штету у досуђеном износу а повредом члана 19. и 27. Закона о ауторском праву и сродним правима и то о колективном остваривању ауторског права, па су одлучили као у побијаној пресуди.

Овакав чињенични и правни закључак нижестепеног суда се за сада не може прихватити.

Из нађеног стања у спису проистиче да је тужени ББ власник непокретности ДД и да је у томе објекту обављао ___ делатност као власник "ГГ" све до ___. године када је правноснажним решењем Општине Суботица од 3.10.1996. године уписано у регистар радњи Општине Суботице одјава ове радње. Надаље, из списка проистиче да је тужени ВВ са "ЂЂ" 1.11.1998. године закључио Уговор о раду са непуним радним временом од 20 часова недељно, затим Анекс тога уговора од 1.8.1999. године са пуним радним временом од 40 часова недељно, потом да је са истим предузећем 1.7.2002. године закључио Уговор о раду на неодређено време почев од 1.7.2002. године а да је решењем о распоређивању радника од 1.7.2002. године распоређен на послове радне задатке пословође Р 987 "ГГ" са непотпуним радним временом 20 часова недељно. Дана 28.10.1998. године тужени ВВ са "ЂЂ" закључио је уговор о прибављању и улагању средстава грађана којим се тужени ВВ појављује у улози прибављача средстава – улагача, а "ГГ" као мешовито предузеће ДОО за обављање послова ___. Истим уговором утврђено је да је новооснована пословна јединица "ГГ", а Уговором о пословно-техничкој сарадњи закљученим између истих странака 1.7.2000. године да се истим оснива нова пословна јединица предузећа која носи назив "ГГ" а да су уговорне стране партнери поводом удруживања рада и средстава и по том основу стицања дохотка.

Чланом 19. Закона о ауторском праву и сродним правима одређено је ставом 1. да аутор има право на економско искоришћавање свог дела као и дела које је настало прерадом његовог дела, а ставом 2. за свако искоришћавање ауторског дела од стране другог лица аутору припада накнада ако овим Законом или уговором није друкчије одређено.

Из овога следи да повреду овог имовинског права може починити само оно лице које без овлашћења економски искоришћава туђе ауторско дело.

Како нижестепени суд није ценио цитирану писмену документацију која се налази у спису ове правне ствари, а на коју тужени и указују жалбама, и од које зависи материјално – правни однос странке према предмету спора – стварна (пасивна) легитимација, то је првостепену одлуку ваљало укинути.

У поновном поступку првостепени суд ће отклонити указане пропусте и недостатке тако што ће у свему поступити у смислу овог решења, поуздано утврдити у коме се материјално-правном односу тужени налазе према предмету спора, па тек потом поново одлучити о постављеном тужбеном захтеву правилном применом материјалног права.

Следствено изнетом Врховни суд је одлучио као у изреци овог решења а у смислу члана 369. Закона о парничном поступку.

Како одлука о трошковима парничног поступка зависи од коначног решења овога спора то је исту ваљало укинути а у смислу члана 166. став 3. Закона о парничном поступку.

Председник већа – судија

Владимир Тамаш, с.р.

За тачност отправка

ОК